

Cha con "bụi"

Anh đào

Hắn ra tù!

Quầy cái túi du lịch cũ mềm trên vai, cái túi cũ đến nỗi màu vàng đã gần biến thành màu trắng mốc. Cái áo xanh trên người đen nhem, cái quần tây đen nhăn nhoe, ống bị rút lên một khúc. Cả người hắn trông bèo nhèo thảm hại đến chán chường.

Hắn dừng chân trước hai cánh cổng sắt nặng nề, quay người nhìn vào trại giam lần cuối. Chợt hắn sực nhớ. Người ta nói ra tù mà còn quay đầu nhìn lại thì xui xẻo lắm, ngày không xa ắt trở về chốn cũ. Hắn bĩu môi khinh khỉnh nghĩ: Lấn ra tù cách đây hơn hai năm, hắn có thèm nhìn lại đâu, mà sao chỉ mới ba tháng được sống tự do, hắn đã trở lại nơi này với tội danh cướp giết và gây thương tích.

Tương lai hắn có điểm sáng hơn lần trước, sau hai mươi bốn tháng gõ lịch, hắn học được nghề thợ mộc, cùng với ba trăm ngàn đồng của ban giám thị trao cho hắn nói là lương. Hắn cười mỉm khá dễ thương:

- "Mẹ! ở tù mà được lãnh lương? Cái chế độ bao dung đầy đạo đức của nhà tù bây giờ tốt quá. Tốt đến độ, hắn sẽ cảm thấy vô cùng xấu hổ nếu phải vác cái mặt trở lại nơi này".

Hắn biết không có ma nào đến đón, nên hắn dứt khoát bước đi. Xe honda ôm vào giờ này không thiếu, nhưng hắn thích đi bộ. Đi dài theo con đường đất đỏ lỏm chổm đá sắc cạnh, hắn băng khuông nhìn dãy nhà nằm cặp bên đường. Những ngôi nhà lá nhỏ nghèo nàn, chân dính phèn vàng, đứng chênh vênh cam chịu dưới bầu trời trống trải, lúc dội xuống ẩm ấp nắn, khi đổ sầm sập mưa. Ông trời cắc cớ đến độ ác độc, không bao giờ dành cho người nào niềm hạnh phúc toàn vẹn. Đối với vùng đất này ông còn trao luôn sự nghèo đói, dốt nát, xa xôi, buồn phiền. Ngay lúc này đây dù là tù nhân mới mãn hạn, nhưng nếu ai đó có ý tặng hắn một trong những ngôi nhà này, cùng với cô vợ đầy phèn chua và mồ hôi muối hắn cũng xin lắc đầu. Sống ở đâu bèn mùi đó mà!

Chỗ của hắn là mái hiên, gầm cầu, là những bữa giành khuôn vác đánh nhau sút đầu mẻ trán. Rồi buổi tối với chai rượu đế nồng cay trên tay, ngồi cheo veo trên thành cầu Đúc ngắm sự đời trôi qua trước mắt, ngắm những cái mộng bóng lảng của phụ nữ sang trọng đứng tuổi, những mái tóc thề của các cô gái ngây thơ để mà ao ước: "Phải chi phía sau cái yên chiếc xe Dream bỏ trống kia là mình, mình sẽ ôm cô ta chặt đến ngạt thở, cho bỏ mẹ cái cuộc đời nghèo đói". Và khi phố xá lặng dần tiếng xe, hắn sẽ lủi vào một nơi nào đó ngủ chết mê chết mệt.

Thượng đế chẳng thương hắn chút xíu nào, hai năm ở tù mọi việc đâu đúng yên chờ hắn, tất cả đều thay đổi, hắn lạc hậu lắm rồi! Tình hình an ninh trật tự trong lúc này ổn lắm "Khách sạn công cộng" trước cung thiếu nhi xưa là chỗ nghỉ tốt nhất cho dân bụi, bây giờ khu này được bắc đèn từng hàng đẹp ời là đẹp, sáng ời là sáng. Lại còn

ghế đá, hoa kiểng, quán giải khát... Nếu cho phép nằm trên ghế đá thì cũng đỡ sao ngủ được, bởi mấy chục ngọn đèn cao áp vàng ệch đứng nhìn thẳng vào mặt suốt đêm, có ngủ chập chờn chắc cũng đầy ác mộng.

12h đêm, hắn đi lần ra cầu Đúc. ác thay dọc theo hai bờ sông cũng đèn cao áp, cũng công viên. ánh sáng vàng tạt vào mặt lấp lóa, khiến hắn héo hắt ruột gan. Giờ này còn một lũ choai choai trai gái đủ cả, khoảng mười sáu, mười bảy tuổi, dựng mấy chiếc xe đời mới bên cạnh, đứa đứng, đứa ngồi, đứa bá cổ ôm vai, hút thuốc, cười đùa, chửi tục...

Hắn lăm bằm trong miệng: "Cái lũ này mà con hắn chắc sẽ no đòn, nhất là mấy đứa con gái mặc quần cụt đưa cặp đùi trắng hếu đứng nghênh nghênh kia, phải tay hắn, sẽ cạo đầu tô dầu hắc!".

Đó là hắn nghĩ chơi chơi vậy thôi, chứ làm sao hắn có con được. Mặc dù không ít lần trong đêm giá lạnh, hắn quàng quàng ôm siết, vùi dập một thân thể còm nhom trong công viên hay dưới gầm cầu. Có thể là một ả gái điếm hết thời hoặc một thành phần Cái Bang tha phương cầu thực. Sáng ra, mọi việc vẫn bình thường ai làm việc nấy, không ràng buộc, không vướng bận điều gì, như đêm qua chẳng việc gì xảy ra ngoài chuyện ngủ.

Hắn mặc kệ đám con nít, mặc kệ ánh sáng bùng bùng của hàng đèn cao áp. Mọi tù cái túi ra một tấm vải có thể gọi tạm là nền. Kê túi, quấn kín cái đầu đặt lên, nằm sát thành cầu, nhắm mắt lại.

Một thằng trong bọn choai choai bỗng ré lên:

- Thằng cha bụi thú thiệt kìa bây!

Cả bọn nhao nhao tới gần, một mũi giày con trai đá đá vào vai hắn:

- Ê, bị vợ đuổi hả cha? Ra chỗ khác ngủ đi, chỗ này của tui tui sanh hoạt mà!

Hắn chẳng buồn trả lời, mũi giày đá hắn mỗi lúc một mạnh. Hắn bực quá đưa tay nắm, kéo mạnh một cái, thằng nhóc té phịch đít xuống lộ chổng gọng. Hắn nạt:

- Tránh chỗ cho cha mày ngủ, cái cầu này tao mua mấy chục năm rồi.

- Thằng cha này ngon, tui bây đưa "vũ khí" đây, tao xoi một cái lỗ tai cho chả biết thế nào là lể độ.

- Đ... mẹ! Có gan thì đâm tao chết, tao mới ra tù bắt nằm bệnh viện chán lắm con!

Tác dụng của hai tiếng ở tù lập tức có hiệu lực, lũ choai choai có vẻ phân vân. Một thằng bật hỏi:

- Mới ở tù ra hả, tội gì?

- Giết người.

- Xạo quá cha! Giết người thì bị tử hình, chứ còn nằm đây sao?

- Giết chưa chết!

- Hết mấy năm.
- Hai chục năm.
- Vậy ông bao nhiêu tuổi.
- Bốn mươi.
- Hai mươi tuổi ở tù tới bây giờ?
- Ờ!
- Buồn không?
- Vô ở thì biết, tránh ra tao ngủ, hỏi hoài.

Đám nhóc lục tục bỏ đi, hấn nhồm dậy chửi với theo:

- Giang hồ vật như tụi bây, rồi có ngày khóc ông khóc cha trong tù đó con.

Nhờ nhồm người mà hấn phát hiện ra một chỗ ngủ lý tưởng. Cái thêm sát vòng rào bệnh viện được tán cây phượng che khuất ánh đèn, chỗ này chắc có muỗi nhưng được cái kín đáo, ngủ êm hơn ở trên cầu, tổ bảo vệ có thể làm ngơ cho hấn ngủ. Nghĩ là làm, hấn ôm mớ hành trang đi về phía ấy.

Gần sáng, hấn giật mình tỉnh giấc, lạnh toát người với cảm nghĩ có con gì đó quẩn quanh cổ. Hấn nằm im định thần. Sát ngực hấn một lần hơi thở nhẹ và một trái tim của ai đó đập đều nhịp, cánh tay người ấy vòng quanh ôm cổ hấn. Hấn lẩm bẩm:

- Con mẹ nào đây?

Hấn nhè nhẹ ngồi lên, nheo mắt nhìn. Hóa ra một thằng bé hơn mười tuổi, cái áo rách bươm bày bộ ngực lép kẹp, giành đắp cái mền của hấn muốn hết. Nó cũng thuộc loại không nhà như hấn đang ngáy pho pho ngon lành, chẳng đếm xỉa đến thằng cha đang nhìn mình chằm chằm.

Hấn dợm người đứng lên định bỏ đi tìm chỗ khác ngủ, nhưng nghĩ gì đó hấn nằm trở xuống, xoay lưng về phía thằng nhỏ, đưa tay kéo lại cái mền, làm lộ rõ thân hình co quắp của nó. Hấn nhắm mắt cố dỗ giấc ngủ nhưng không tài nào được, hấn ngồi dậy móc thuốc hút, chợt thấy cái mền bỏ không trong khi thằng nhỏ bị sương xuống lạnh càng lúc càng co con tôm lại, hấn chửi thề rồi kéo cái mền đắp lên người nó.

Hấn thiếp một lúc, tới khi thức dậy thằng nhỏ bỏ đi mất tiêu. Hấn hoảng hốt thọc tay vào túi quần kiểm tra lại, số tiền còn nguyên, hấn thở phào xếp mền bỏ vào túi, quàng lên vai lững thững bước đi.

Cả ngày hấn đi tìm việc làm nhưng không ai muốn, đành xài thật dè xẻn từng đồng, xong trở lại nơi tối qua, nằm ngủ.

Hấn còn ngồi hút thuốc thì thằng nhỏ lại về. Nó thò lỏ mắt nhìn, trách hấn:

- Sao ông giành chỗ ngủ của tôi hoài vậy?

- Chỗ nào của mày?
- Thì đây chớ đâu.
- Vậy hả? Để tao ngồi chơi một chút rồi đi, trả chỗ cho.

Thằng nhỏ thấy người đàn ông vạm vỡ nhưng có vẻ biết điều, nó tới ngồi cạnh, hỏi chuyện. Bỗng nhiên hắn trút hết tâm sự cho thằng nhỏ, từ chuyện bỏ làng ra đi, đến chuyện ở tù hai lần, cả việc từng ăn ngủ với đàn bà lang thang và bây giờ là không tìm được việc làm.

Nghe xong, thằng nhỏ phán một câu xanh rờn:

- Dám chùng tui là con ông lắm à?
 - Nói bậy! - Hắn nạt thật sự - Mày con ai?
 - Má tui làm gái, gặp ông nào đó ngủ với bà. Bà có bầu nhưng không phá bỏ, để dành đẻ ra tui. Bà bệnh chết rồi. Mấy năm trời tui sống với bà già mù, dắt đi xin ăn sống cũng được, rồi bà chết luôn, còn mình tui.
 - Vậy mà nói là con tao.
 - Biết đâu được?
 - Mày làm nghề gì mà lúc nào cũng về muộn?
 - Buổi sáng, tui đi khiêng cá biển, tiếp bà chủ làm khô. Buổi chiều tui bán thêm vé số tới khuya mới về đây ngủ.
 - Sao mày hồng ngủ ở chỗ làm khô luôn, từ bến cảng đi bộ tới đây xa bọn.
 - Ông khờ quá ! - Thằng nhỏ đập muỗi cái bộp, nói tỉnh queo - Muốn kiếm việc làm bộ dễ lắm sao, mình cù bơ cù bất ai muốn? Phải nói dóc nhà ở xóm Bánh Tằm, có ba má đảng hoàng, tại nghèo mới đi kiếm việc làm tiếp gia đình, tối về nhà chớ bộ.
 - Mày giỏi hơn tao - Hắn buột miệng khen, hỏi tiếp - Mày làm đủ sống không?
 - Dư! Cho ông biết tui lấy vé số bằng tiền mặt đảng hoàng, còn tiền gửi cho ông chủ thầu cất dùm một số nữa.
 - Quá xạo!
 - Hồng tin thì thôi. Thằng nhỏ nằm xuống, ngáp vắn ngáp dài - Ông ngủ đây với tui cũng được, ngủ chung với ông ấm hơn.
- Tự dung hắn cảm thấy mình bị xúc phạm khi phải ngủ nhờ thằng nhỏ, dù rằng thêm xi-măng là của bệnh viện. Nhưng thằng nhỏ oai hơn hắn ở chỗ đầy vẻ tự tin và có việc làm đủ sống. Hắn ôm túi đứng lên bỏ đi. Thằng nhỏ vòng tay ra sau ót, nhóng cổ nói:
- Dân bụi đời mà bày đặt tự ái.

Hắn đảo một vòng nhỏ, kết cuộc cũng trở lại, thằng nhỏ cười hy hỷ:

- Tui nói rồi, chỗ này là ngon nhất thị xã, ngủ lạng quạng tổ bảo vệ lời về khu phố phạt tiền là chết - Nó lặn người xích qua, nhường phần cho người đàn ông nằm xuống bên cạnh, thì thảo - Tui chỉ cho ông chỗ ngủ ngon lắm.

- ở đâu?

- Trong bệnh viện, vô ngủ ngoài hành lang người ta tưởng đâu mình đi nuôi bệnh, hổng ai thèm đuổi.

Hắn thở dài trong bóng tối:

- Sao mày không vô đó ngủ, xúi tao?

- Tui ghét mùi thuốc sát trùng.

- Tao cũng vậy.

Sáng ra, thằng nhỏ cũng thức dậy đi trước, hắn tiếp tục quần quanh với một ngày không có việc làm. Hắn không dám ăn cơm, chỉ ăn bánh mì, uống bọc trà đá, dành tiền cho những ngày sau.

Đêm nay, phố thị xã buồn mênh mang theo tâm trạng, hắn bắt đầu chùng ý chí, nghĩ thầm: - "Lúc mới ra tù còn khá tiền, cứ tìm nơi nào đó gần trại giam ở lại làm thuê làm mướn chắc dễ dàng hơn".

Hắn chợt nghe sống mũi cay cay, hình như một vài giọt nước đòi rơi ra từ mắt, hắn không kiềm giữ cú mặt nó tuôn trào.

Bàn tay thằng nhỏ sờ vào mắt hắn:

- Ngủ rồi hả? ý trời, sao ông khóc, chắc chưa kiếm được việc làm phải không?

Hắn gượng cười:

- Tao khóc hồi nào? Tại ngập chảy nước mắt thôi.

Thằng nhỏ ra vẻ sành sỏi:

- Má tui nói bụi đời mà còn biết khóc là bụi đời lương thiện. Tui khoái ông rồi đó, ngồi dậy "hưởng xái" với tui cái bánh bao nè.

Hắn ngồi lên sượng sùng:

- Mày sang quá?

- ờ! Tui ăn sang lắm, hổng ăn sao đủ sức đi làm suốt ngày - Nó ngừng lời ngoạm một miếng lớn bánh bao, rồi nói nhẹ xều - Ông chịu để tui giúp, chắc sẽ tìm được việc làm.

- Làm gì? - Hắn có vẻ không tin, thờ ơ hỏi.

- Trước tiên ông chịu làm ba tui nghen?

Hắn lắc đầu nguầy nguậy:

- Thân tao lo chưa xong, làm sao nuôi mày.

- Ai bắt ông nuôi, tui nuôi ông thì có. Tui giới thiệu với bà chủ ông là ba tui, nếu được nhận vô làm khô cho bà, sức ông mạnh kiếm tiền nhiều hơn tui là cái chắc.

- Làm gì?

- Khiêng cá, trở khô ngoài nắng, vác khô lên xe - Thằng nhỏ ngừng lời đưa tay nắm cổ tay hắn bóp bóp - Ông bụi đời mà sao hồng ồm, lại khỏe và còn hiền nữa chứ!

- Hai năm ở tù, tao lao động tốt mà - Hắn tự hào khoe, nói tiếp - Ai mới ở tù ra mà hồng ồm, có người sau khi được cải tạo tốt luôn, có người hiền được vài ba bữa.

- Nè! Ông nhớ việc cần thiết là nhà mình ở xóm Bánh Tằm, má tui bán bún cá, tui còn hai đứa em gái đang đi học. Mà ông có bộ đồ nào mới hơn bộ này không, ngày đầu xin việc phải đẹp trai, ít te tua một chút.

Hắn vỗ vỗ tay vào túi du lịch:

- Có, tao còn một bộ hơi mới. Mấy tên gì, sao má mày ở xóm Bánh Tằm mà bán bún.

- Thì nói mẹ nó vậy, tui tên Tèo nghe ba!

- Tao chịu cách xin việc của mày, nhưng tao ghét có con lấm. ở chỗ làm mày kêu tao bằng ba, ngoài ra thì xưng hô như bây giờ.

- Ông cà chớn chết mẹ! Người ta giúp cho mà còn phách - Thằng Tèo nhe răng cười khì khì - Ăn bánh bao vô khát nước quá ta.

- Tao mua cho. - Hắn đứng lên đi lại quán mua hai bọc pepsi.

Thằng Tèo nhăn mặt:

- Chưa có việc làm mà xài sang quá vậy ba?

Hắn nghiêm mặt:

- Mày còn kêu tao như vậy tao không thèm nói chuyện đâu. Đây là tao đãi mày, cảm ơn công giúp tao có việc làm.

- Biết đâu người ta hồng nhận thì sao?

- Thì kệ, coi như phá huề cái bánh bao với mày.

Đêm đó hắn khó ngủ, lằm thằm nghiền ngẫm cái hoàn cảnh gia đình và địa chỉ do thằng Tèo đặt ra giúp hắn.

Vóc dáng khỏe mạnh của hắn làm vừa mắt bà chủ. Hắn có việc làm, lương tháng kha khá, bên bàn với thằng Tèo hùn nhau kiếm một chỗ trọ, thằng nhỏ đồng ý.

Cái chỗ ở nhỏ xíu như cái hộp, ban ngày nóng nực, nhưng cũng sướng hơn ngủ ở

thêm rào bệnh viện. Hơn nữa ban ngày "cha con" nó có ở nhà đầu mà sợ nóng. Hấn và thằng Tèo có vẻ thương nhau nhiều hơn, nhưng không đòi nào chịu bày tỏ điều đó. Nếu không phải chỗ làm khô, mà thằng Tèo lỡ miệng gọi ba là hấn cau mày khó chịu. Nó không ưa cái kiểu bực bội của hấn, nên nói chuyện với hấn trống không, hổng ông, hổng ba gì hết.

Hấn những tưởng cuộc sống êm trôi với công việc tanh tươi cá biển. Nhưng sự đời thật không đơn giản, tới tháng làm thú năm có chuyện xảy ra.

Sáng nay, mới vác cần xé cá từ tàu lên bờ, thấy xôn xao trên nhà chủ, hấn vội đi lên.

Thằng Tèo đang bị bà chủ nắm áo, ngoác cái miệng tô son đỏ chót gào lên:

- Nó ăn cắp bóp tiền, tui mới để đây xoay lưng đi vô, quay ra đã mất, có mình nó đứng đây, ai vào lấy.

Thằng Tèo nước mắt ngấn, nước mắt dài, mũi dài lòng thòng, quệt lấy quệt để:

- Tui không ăn cắp đâu, tui tốt nào giờ bà chủ biết mà.

- Nghèo mà tốt gì mấy? Ba mấy hổng biết dạy con, tao tốt với cha con mấy, sao trả ơn vậy hả?

Hấn đứng im không thanh minh, mặc cho bà chủ xía xói chửi cái thằng ba nơi hấn không ra gì. Hấn đi lại bên Tèo hỏi ngọt ngào:

- Mày có lấy tiền bà chủ không?

- Tui thể có trời tui không lấy.

Một bên bà chủ sang trọng nói mất, một bên thằng con hò bảo không lấy. Hấn còn đang lúng ta lúng túng thì hai anh công an phường tới. Mỗi lần gặp công an hấn nhớ tới trại giam, hấn nghĩ thằng Tèo mới hơn mười tuổi mà chịu tiếng tù tội sẽ ảnh hưởng tương lai sau này của thằng nhỏ không ít và hấn sâu trong ký ức nó khó nguôi quên. Như bản thân hấn đây, có thể nó lỡ dại một lần, nhưng làm sao để nó bị bắt, khi thực bụng hấn thương nó như con.

Hấn vệt đám người hiếu kỳ bu chung quanh, đi tới trước mặt hai người công an thú tội:

- Tui ăn cắp bóp tiền của bà chủ, lỡ tay đánh rơi xuống nước, trôi ra biển mất rồi. Hai anh cứ bắt tui đi.

Hấn im lặng bước đi theo đà đẩy của anh công an, không thèm nhìn thằng Tèo đang há hốc miệng trông theo hấn. Lòng hấn nặng trĩu nhớ tới tiền án sẵn có, nhưng rồi hấn chuyển dần sang niềm hy vọng "chắc chắn các anh công an sẽ tìm ra thủ phạm, mình được thả về".

Thằng Tèo thấy niềm thương cảm dâng lên đầy ứ ngực, nó tốc chạy theo, hai tay đưa về phía trước chơi vơi. Giọng khàn đục, gào tha thiết:

- Ba ơi! Ba bỏ con sao ba?

Bất giác hấn xúc động tột cùng, cảm giác thương yêu từ lý trí chạy dọc xuống sống lưng làm ớn lạnh. Hấn giật phắt người, quay lại hỏi bằng giọng âu yếm:

- Con kêu ba cái gì?

Công an đưa hấn lên xe, thằng Tèo chạy theo, luồn lách trong dòng xe cộ, hụp hủ trong khói bụi sau xe. Nó chạy luôn tới trụ sở công an, lảng vảng đứng ngoài chờ mà chẳng biết chờ cái gì. Không thể làm gì hơn, thằng Tèo chửi cha, chửi mẹ kẻ nào ăn cắp bóp tiền của bà chủ và nó tin tưởng các chú công an sẽ bắt được tên ăn cắp.

Khoảng nửa tiếng đồng hồ sau, thằng Tèo đang ngồi dựa lưng vào tường, nhắm mắt ngủ gà ngủ gật thì một bàn tay đập mạnh vào vai. Nó dụi mắt nhìn, bà chủ nách kẹp cái bóp, đứng nhìn nó cười toe toét:

- Đi vô lành ba mấy ra, cái bóp di mang theo trong lúc đi tiểu bỏ quên trong toilet mà tưởng mất. Dì đăng trí quá!

Vậy là ba thằng Tèo được thả. Nó nhào tới ôm cổ để ba cõng nó tung tung trên lưng, miệng liến thoắng:

- Ba thấy chưa, ở hiền gặp lành mà!

Bà chủ đi sát bên cha con nó, đưa tặng cha con nó số tiền với thái độ của người hối lỗi. Hấn lắc đầu không nhận, vì đây chỉ là sự hiểu lầm. Thằng Tèo dùng cả hai tay giật phắt nắm tiền, nói gọn hơ:

- Con cảm ơn bà chủ! Tiền này cha con mình xài cả tháng.

Trước hành động thiếu khiêm tốn của thằng Tèo, hấn còn biết làm gì hơn là cảm ơn bà chủ, rồi quay sang rầy con:

- Con thiệt mất dạy quá, chắc phải cho đi học thôi.

- Ông nói cái gì? - Thằng Tèo khom người nhìn hấn hỏi gần.

- Ba nói con phải đi học, để cô giáo dạy những điều hay lẽ phải, mới nên người.

Thằng Tèo đang ngồi trên lưng, đột ngột tuột xuống, lặng im đi miết lên phía trước. Hấn đuổi theo nó, hỏi:

- Sao? Bộ con hổng muốn đi học hả?

Không quay người lại. Thằng Tèo chúm chím cười, trả lời:

- Ông hổng biết gì hết trơn, tui đang khoái chó bộ!

Gió từ ngoài biển thổi lộng vào mát rượi. Hấn mỉm cười, thầm nhủ:

- Gió nhiều thật dễ thở!